

בית משפט השלום ברחובות

ת"ב 30573-07-15 ועדה מקומית לתכנון זמורה נ' יאמין ואח'

בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: ועדה מקומית לתכנון זמורה

המאשימה

נגד

צור יאמין

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד גלס

ב"כ הנאשם עו"ד פון וייזל ועו"ד ניסן שריפי

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

כמצוות המחוקק אני מודיעה על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של שימוש במקרקעין ללא היתר כדין ובסטייה מתוכנית, עבירה לפי סעיף 145(א) ביחד עם סעיפים 204(א), 204(ב), 208, 218 ו-219 לחוק התכנון והבניה תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק").

על פי המתואר בכתב האישום הנאשם הינו הבעלים, המחזיק ובעל היתרי הבניה במקרקעין הרשומים כגוש 3901 חלקות 2 ו-3 והידועים כשטח חקלאי ביישוב מזכרת בתיה. החל מתאריך 26.4.15 עושה הנאשם שימוש חורג ושימוש חורג מתוכנית ללא היתר, בכך שבמקרקעין מתנהל עסק מסחרי של חדרי אירוח וזאת בניגוד ליעוד המקרקעין שהינו חקלאי בלבד. השימושים כוללים את המבנים הבאים: שערים מעץ וגדרות רשת ברזל (חלקה 2), שער ברזל (חלקה 3), 12 צימרים בשטח כולל של כ- 474 מ"ר, 7 צימרים בשטח כולל של כ- 105 מ"ר הנמצאים בתוך סככה שיעודה סככה חקלאית, 2 מחסנים בשטח כולל של כ- 39 מ"ר ומשטח אספלט בשטח כולל של כ- 1,200 מ"ר. השימושים הינם בניגוד להיתר בניה שניתן למקרקעין לבניית סככה חקלאית וכן בסטייה ובניגוד להוראות התוכנית R/6 החלה במקרקעין.

בית משפט השלום ברחובות

ת"ב 15-07-30573 ועדה מקומית לתכנון זמורה נ' יאמין ואח'

המענה לכתב האישום

2. הנאשם כבר בעובדות כתב האישום למעט נתוני המקרקעין (גוש, חלקה ובכך שמדובר בשטח חקלאי הנמצא במרחב התכנוני של המאשימה). כן נטענה על ידי ההגנה טענה של אכיפה בררנית. בפי ההגנה שתי טענות, האחת נוגעת למישור הראייתי, והשנייה לטענה של הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית בהעמדת הנאשם לדין, כאשר כנגד המחזיק בפועל במקרקעין והעושה את השימושים במבנים מושא כתב האישום לא הוגש כתב אישום כלל.
3. בנסיבות אלה, נשמעה מטעם המאשימה עדות המפקח וכן הוגשו הראיות ת/1-ת/12. מטעם ההגנה נשמעה עדותו של הנאשם והוגשו הראיות נ/1-נ/6.

דיון והכרעה

4. אין מחלוקת, שהנאשם הוא הבעלים הרשום של המקרקעין, על פי רישומי הטאבו, ביחד עם נאשם שבעניינו נמחק כתב האישום.
5. אומר כבר עתה, הנאשם נקט בגישה מתחמקת ואיני מקבלת את הסבריו לאי התייצבותו למסירת גרסה שהיה בה לסייע למאשימה לגבש את עמדתה ביחס לחשדות כנגדו. בעדותו בפניי טען הנאשם שאחיו הוא הבעלים בפועל של המקרקעין והמשתמש במבנים מושא כתב האישום. איני מקבלת את הסבריו, כי לא רצה לפגוע באחיו על דרך הפללתו וחשש מתגובת אמו, אם יפליל את אחיו. בין הנאשם ואחיו התנהל הליך משפטי וניתן פסק דין שנתן תוקף להסכמת הצדדים בת"א 11665-04-11 יאמין נ' יאמין ביום 9.4.12 (נ/6). בהתאם להסכמת הצדדים חלקות 2 ו-3 בגוש 3901, המקרקעין מושא כתב האישום, יוותרו ברשות האח שישלם לנאשם סך של 40,000 ש"ח. לכן איני מקבלת שהנאשם לא התייצב למסירת גרסה כדי להימנע מהפללת אחיו. יתירה מכך, יכול היה הנאשם להתייצב ולמסור שאינו קשור במקרקעין אף מבלי למסור גרסה מפלילה כלפי אחיו ובכך לאפשר למאשימה לשקול את הראיות שהונחו בפניה ביחס לכל אחד מהחשודים.

האם הוכח שמתקיימים יסודות סעיף 208 לחוק

6. מקובלת עלי עמדת המאשימה, כי הנאשם בעדותו מסר שידע שמתקיימים במקום השימושים החורגים, כמפורט בכתב האישום, וכי לא הוכיח שהנאשם נקט בכל האמצעים הנאותים כדי לידע שהוא לא הבעלים בפועל או המחזיק בקרקע, שכן לא דאג לשינוי הרישום בטאבו, כך שהמאשימה לא יכלה לדעת שהרישום לא משקף את הבעלות בפועל.
- יחד עם זאת, בצבר הראיות שהונח בפניי בצירוף מתדלי חקירה, הרי שיש ספק האם הנאשם הוא המחזיק במקרקעין, ובוודאי לגבי זהות המשתמש במבנים מושא כתב האישום.

בית משפט השלום ברחובות

ת"ב 30573-07-15 ועדה מקומית לתכנון זמורה נ' יאמין ואח'

7. **דורון אוהיון**, מפקח בנייה ומנהל מחלקת פיקוח בוועדה. העד ערך את דוח הביקורת ביום 26.7.15

ת/1 וצילם את התמונות ת/1-ת/4 ובו רואים את השער, המבנים וכו', כמפורט בכתב האישום. העד קיבל דוחות גביה מהמועצה המקומית, הכולל את זהות השוכר, מספר המבנים שקיימים סביב החלקה ומהות השימוש במבנים בנחלה. חיוב הארנונה הוא בסיווג חדרי אירוח. על פי המסמכים (ת/5) חדרי האירוח מופעלים על ידי חברת י. שעל אחזקות בע"מ (להלן: "החברה") השייכת לאחיו של הנאשם, עופר יאמין.

העד קיבל תצ"א ממחלקת הנדסה (ת/6) ובהם ניתן לראות מספר מבנים סביב החלקה. על פי היתר הבניה שניתן למקרקעין מושא כתב האישום, מותרת הקמת סככה חקלאית ואין היתר ליתר המבנים שבמקרקעין (ת/7-ת/8).

העד התקשר למספר הטלפון המופיע ב-ת/2 ונענה על ידי נציגת "שלוה במושבה". בשיחה נמסר לו שמדובר בחדרי אירוח ואת העלות והעד לא שאל לשמה של הגברת עמה שוחח (ת/9). העד הפיק צילומים מאתר האינטרנט לגבי החברה (ת/10), נסחי טאבו לחלקות 2-3 (ת/11) ושלח הזמנה למסירת גרסה לנאשם (ת/12).

העד מסר, כי ערך ביקורת חיצונית ולא בתוך הנחלה, כי המקום היה נעול ואישר שלא הייתה מניעה לבקש צו כניסה או לבקש להיכנס בתיאום בטלפונים הרשומים על גבי השילוט במקום. העד אישר, כי לפי ת/5 הבעלים של חברת י. שעל אחזקות בע"מ הוא אחי הנאשם, מר עופר יאמין (ראו גם נ/1). נשלח לאח מכתב התראה והוא אף מסר גרסה בפני העד.

האח עופר יאמין טען בחקירתו שהוא לא בעל המקרקעין או המחזיק בזכויות ואישר שהוא הבעלים של החברה. עופר יאמין מסר שהחברה משלמת את הארנונה במקום. עופר יאמין מסר בחקירתו מיום 26.5.15 (נ/2), כי הוא מסוכסך עם הנאשם, וכי הוא לא פועל במקרקעין כבר 6 שנים והנאשם הוא הבעלים והמפעיל של המקום. לעד לא היה הסבר מדוע לא נכנס למקום לשוחח עם העובדים, לברר מי משלם את שכרם, מי מהאחים הוא המפעיל בפועל של המקום וכו'.

העד העביר את כל הנתונים לגבי הבעלים של המקרקעין, של החברה ושל המשתמשים במקרקעין למחלקת המשפטים.

העד אישר שידוע לו שהוגש כתב אישום נגד אדם בשם מיכאל אליהו בשנת 2009 בגין המקרקעין מושא כתב האישום. הנאשם הורשע בעבירה בגין אותו נכס במסגרת תיק עמ"ק 5491/04 (נ/3). ידוע לעד שהתקיימה בשנת 2019 אכיפה על ידי היחידה לאכיפת דיני תכנון ובנייה ונשלחה אזהרה לפני נקיטת הליכים ל"שלוה במושבה" ועופר יאמין (נ/4).

אמנם הגשתו של כתב אישום קודם כנגד הנאשם בשנת 2004 פועלת לרעתו של הנאשם, אך ההיתר משנת 2008 (ת/7) לסגירת סככה חקלאית אינו על שם הנאשם ובשנת 2009 הוגש כתב אישום כנגד

בית משפט השלום ברחובות

תו"ב 15-07-30573 ועדה מקומית לתכנון זמורה נ' יאמין ואח'

נאשם שאינו הנאשם בגין אותו נכס, אלה מעלים תהיות מדוע המאשימה לא העמידה את הבדיקה על מנת לדעת האם אכן הנאשם הוא האחראי לשימושים או שמא אדם אחר. על מחדלי החקירה יפורט בהמשך.

8. **הנאשם** מסר בעדותו בפניי, כי אחיו עופר יאמין הוא המחזיק במקרקעין והעושה בהם שימוש. בשנת 2008 הנאשם העביר לאחיו את הקרקע בהתאם לצוואת אביהם, ההעברה נעשתה בהתאם להסכם שנערך אצל עו"ד. אחיו אף שילם מס רכישה בגין העסקה (נ/5). בהמשך הנאשם תבע את אחיו בגין יתרת כספים שלא הועברה אליו במסגרת העסקה וניתן פסק דין נגד האח (נ/6). האח לא העביר את רישום המקרקעין על שמו, כי היו חובות ארנונה והנאשם הגיש המרצת פתיחה כדי שבית משפט יורה על רישום המקרקעין על שם האח ללא צורך בהסכמת האח.

הנאשם מסר, כי לא הגיע למסור גרסה, מאחר שלא רצה להפליל את אחיו. לטענתו, לו היה עושה כן אמו לא הייתה סולחת לו. הוא לא ידע שאחיו הפליל אותו. התרשמתי שמדובר בגרסה מתחמקות וזו אינה הסיבה האמיתית שכן כבר הוגש נגד הנאשם כתב אישום בעבר והוא ידע שיוגש נגדו כתב אישום נוסף לנוכח ההתראה שנשלחה אליו, אלא אם יספק הסברים וראיות, כי אינו קשור לחשדות שיוחסו לו. כמו-כן כבר התנהלו הליכים בינו לבין אחיו לרבות תביעה בבית משפט ולכן לא ברורה לי האמירה שלא רצה לסבך את אחיו.

הנאשם אישר שלא נקט בהליך כלשהו מאז פסק הדין בשנת 2012 ועד המרצת הפתיחה שהוגשה לבית המשפט המחוזי בינואר 2018 ולא סיפק הסבר מדוע לא נרשמה הערת אזהרה בטאבו בגין העסקה בינו לבין אחיו.

בחקירתו הנגדית אישר את עובדות כתב האישום אך טען שהמקרקעין לא שלו ואין לו קשר למבנים ולשימושים. הוא יודע שאחיו מבצע את העבירות במקום אך כאמור לא רצה להפלילו.

9. סעיף 208 לחוק בנוסחו לפני תיקון 116 לחוק שכותרתו "האחראי לעבודה ולשימוש הטעונים היתר", קבע כך:

"208 (א) בוצעה עבודה או השתמשו במקרקעין בנסיבות ובדרך שיש בהם עבירה לפי סעיף 204, ניתן להאשים בה אחד או יותר מאלה:

...

(3) בעל המקרקעין בשעת ביצוע העבירה;

(4) מי שהחזק כבעלים של המקרקעין בשעת ביצוע העבירה;

(5) בבעלות משותפת במקרקעין – כל אחד מן השותפים בשעת ביצוע העבירה;

(6) המבצע בפועל את העבודה;

(7) המשתמש בפועל במקרקעין."

בית משפט השלום ברחובות

ת"ב 30573-07-15 ועדה מקומית לתכנון זמורה נ' יאמין ואח'

לאחר תיקון 116 לחוק, סעיף 208 שונה לסעיף 243 (ג) שכותרתו "עבודה אסורה ושימוש אסור", וזהו נוסחו:

"243 (ג) בוצעה עבודה אסורה לפי סעיפים קטנים (א) או (ב), ניתן להאשים בה אחד או יותר מאלה:

..

(2) בעל המקרקעין בשעת ביצוע העבירה, למעט מחכיר לדורות; היו המקרקעין בבעלות משותפת, יחשב כבעלים לעניין פסקה זו רק מי מהבעלים שהיה בעל שליטה במקרקעין בשעת ביצוע העבירה, אם ניתן לאתרו בשקידה סבירה ואם לא ניתן לאתרו כאמור - ייחשב כבעלים מי שרשום בפנקסי המקרקעין כבעל המקרקעין.

(3) בעל שליטה במקרקעין בשעת ביצוע העבירה;

(4) מי שמחזיק בפועל במקרקעין בשעת ביצוע העבירה;

(5) מי שביצע בפועל את העבודה האסורה, למעט עובדים המועסקים על ידו" (ההדגשות אינה במקור אס"ח).

10. הנאשם אמנם לא צירף את מסמכי העסקה בינו לבין אחיו, אך צבר הראיות שהוגש ובעיקר פסק הדיו מיום 9.4.12 (6/נ) מלמד, כי התמונה לגבי הבעלות והשימושים שונה מזו הנטענת בכתב האישום.

כתב האישום הוגש כדיו, בהתאם לאחת החלופות בסעיף 208, רישום בעלות בטאבו. לו היה הנאשם מציג את התמונה הראייתית שהוצגה בפניו לפיה ישנו ספק ממשי, כי הרישום בטאבו אינו משקף את המצב בפועל, דהיינו לפחות ממועד פסק הדין בשנת 2012 המחזיק והמשתמש בנכס הוא האח ולא הנאשם, הרי שספק היה מוגש כתב אישום זה נגדו. בהתאם לראיות שנפרסו בפניי מירב הזיקות מצביעות על מעורבות אחיו של הנאשם, בעל השליטה במקרקעין והמחזיק בפועל, הרבה יותר מאלה המצביעות על מעורבות של הנאשם, אשר מחדלו בכך שלא דאג שהרישום בטאבו ישונה בהתאם להעברת הבעלות לאחיו, כאשר הוגשה בעניין זה המרצת פתיחה לבית המשפט המחוזי בשנת 2018.

11. חרף מחדלו של הנאשם, הרי שבחקירה מאומצת יכלה המאשימה לגלות נתונים אלה בעצמה. על השער ישנו שלט (ת/3) הנושא את מספר הטלפון של האח עופר יאמין אך הוא כלל לא עומת עם נתון זה בחקירתו. השלט נראה על פניו חדש חרף טענת האח, כי עזב את המקום 6 שנים לפני חקירתו, בשנת 2015, כאשר מעדות המפקח ברור שבשנת 2009 הוגש כתב אישום, בגין המקרקעין כנגד אחר שאינו הנאשם.

אף שהחברה רשומה על שם האח עופר יאמין הוא לא נתבקש להסביר את טענתו שזו הועברה לנאשם. ממילא לא נתבקש להציג כל ראיה לטענתו שהחברה הועברה לנאשם.

בית משפט השלום ברחובות

ת"ב 15-07-30573 ועדה מקומית לתכנון זמורה נ' יאמין ואח'

ניכר, כי טענותיו של האח עופר יאמין התקבלו מבלי שהוא נדרש לתמוך אותן בראיות. בנקודה זו מקובלת עלי גרסת הנאשם, כי לנוכח הסכסוך בין האחים, ביקש עופר יאמין להטיל את האחריות על הנאשם, ולא ניתן לשלול שעשה כן כדי לחלץ את עצמו.

12. משהמאשימה קיבלה את גרסתו של האח עופר יאמין, הנסתרת בראיות, לגבי הבעלות על החברה שעושה שימוש במבנים מושא כתב האישום, הרי שהחקירה לוקה בחסר ופוגעת בהגנתו של הנאשם. לא ניתן לשלול, כי בדיקה מעמיקה יותר, הייתה מחזקת את הראיות כנגד האח עופר יאמין ומחלישה את הראיות כנגד הנאשם.

חרף מחדליו של הנאשם, שלא סייע בחקירה משלא טרח להתייצב למסירת גרסה, על רשויות אכיפת החוק לפעול לחשיפת האמת, חשיפת ראיות מפלילות ומזכות כאחד ולא להסתפק באיסוף ראיות מרשיעות בלבד.

13. מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירה שיוחסה לו.

כך נקבע ברע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל (8.6.15) (פסקה 9):

"ואולם, אין במחדל חקירה זה או אחר, כדי להביא, בהכרח, לזיכויו של הנאשם. כפי שנפסק

בע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.5.2006):

"במקרים שבהם נתגלו מחדלים בחקירת המשטרה, בית המשפט צריך לשאול עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו [...] על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות [...] נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין". (ראו גם ע"פ 9908/04 נסראלדין נ' מדינת ישראל (31.7.06) פסקה 9 וע"פ 3573/08 עוואדרה ואח' נ' מדינת ישראל (13.4.2010), פסקה 37).

בית המשפט מצווה לבחון משקלן של הראיות החסרות "ואולם, השאלה אינה מה הראיות שהמשטרה לא השכילה לאסוף, אלא כלום די בחומר הראיות, כמות שהוא, גם אם אפשר היה לחקור יותר, והאם הראיות החסרות מפחיתות במידה משמעותית את משקלן של הראיות הקיימות" (ע"פ 4701/94 אוחיון נ' מדינת ישראל (17.7.95), סעיף 3).

14. אין חולק, כי על גורמי החקירה חלה החובה לבצע חקירה מלאה, מקיפה ועניינית בכל אירוע אותם הם חוקרים וזאת כדי להגיע לחקר האמת.

בית משפט השלום ברחובות

ת"ב 15-07-30573 ועדה מקומית לתכנון זמורה נ' יאמין ואח'

יפים לעניין זה דבריו של כב' הנשיא ברק בע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, (5.2.81) פסקה 9 שאמנם נאמרו ביחס למשטרה אך נכונים גם לחקירות המבוצעות על ידי המאשימה:

"מטרת החקירה המשטרתית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות בחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכויו של החשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו".

15. משיש במחדלי החקירה להצביע על פגיעה בהגנת הנאשם, ויש באלה לעורר ספק באשמתו של הנאשם, כמי שעשה את השימושים הנטענים, לטעמי לא ניתן להרשיע את הנאשם רק בשל העובדה שלא בוצעה החלפה של רישום הבעלים בטאבו. בינואר 2018 הגיש הנאשם עתירה לבית המשפט המחוזי לחייב את אחיו לרשום את המקרקעין על שמו בטאבו, אך לא אוכל להתעלם מכך, שמדובר בבעלות רישומית שאינה משקפת את השליטה וההחזקה בנכס ובוודאי שאין בה לקשור את הנאשם לשימושים הנעשים במבנים מושא כתב האישום על ידי החברה. אין בכך לומר, כי המאשימה לא הייתה רשאית להגיש את כתב האישום כנגד הנאשם מכח רישום הבעלות בטאבו כפי שעשתה גם כנגד הנאשם האחר שכתב האישום כנגדו נמחק, אלא שהיה מקום לעשות כן לאחר בירור העובדות, שניכר שלא נעשו כנדרש. בירור מעמיק של הדברים, היה מעלה ספק בפני המאשימה לגבי מעורבותו של הנאשם או לכל הפחות היה מצביע על אחראי אחר שזיקתו לשימושים גדולה יותר מזו של הנאשם.

16. בנסיבות אלה, לאור צבר הראיות שהונח בפניי על ידי ההגנה לצד מחדלי החקירה, הרי שעלה בידי הנאשם לעורר ספק באשמתו.

טענה לאכיפה בררנית

17. אני סבורה שיש להורות על זיכויו של הנאשם גם מטעמים של הגנה מן הצדק, בשים לב לעובדה שלא הוגש כתב אישום כנגד אחיו והחברה שהפעילה את השימושים במקום לנוכח צבר הראיות, כפי שהונח בפניי.

18. האח לא עומת עם הראיות בתיק וניכר, כי הסתפקו באמירתו הכללית, כי עזב את הנכס, וכי הנאשם הוא הבעלים והמנהל של החברה הפועלת במקום ומפעילה את חדרי האירוח.

19. סעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, מורה כי ניתן לבטל כתב אישום בנסיבות בהן "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

20. בע"פ 8551/11 סלכגי נ' מדינת ישראל (12.8.12), נקבע שאת טענת האכיפה הבררנית יש לבחון תוך התייחסות לשלוש שאלות. הראשונה- מה היא קבוצת השוויון שעמה נמנה מי שמעלה את

בית משפט השלום ברחובות

ת"ב 30573-07-15 ועדה מקומית לתכנון זמורה נ' יאמין ואח'

טענת האכיפה הבררנית; השנייה- באותם מקרים שבהם הרשויות לא אוכפות או לא אוכפות באותה מידה כלפי כל מי שנמנה באותה קבוצת שוויון, כיצד יש לאבחן מצבים של אכיפה בררנית פסולה ממצבים רגילים ולגיטימיים של אכיפה חלקית מטעמים של מגבלת משאבים וסדרי עדיפויות; והשלישית- מה הוא הנטל הראייתי המוטל על מי שמעלה טענה של אכיפה בררנית, באופן כללי, ובמשפט הפלילי בפרט.

21. אכיפה בררנית צפויה לפגוע בעקרון השוויון ובתחושת הצדק ועשויה להקים הגנה פלילית. על הטוען טענה שכזאת, הנטל להוכיח כי הופלה לרעה ביחס לאחרים, שעניינם דומה לשלו. ההגנה מן הצדק בנסיבות של אכיפה בררנית, תוענק רק כאשר האכיפה פוגעת בשוויון בין דומים, לשם השגה מטרה פסולה, על יסוד שיקול זר, או מתוך שרירות גרידא.

22. על פי הראיות שהונחו בפניי, חדרי האירוח במקום הופעלו על ידי חברת י.שעל אחזקות בע"מ שהיא זו הרשומה במסמכי הארנונה ומשלמת את הארנונה לאותם מבנים. הבעלים של החברה הוא עופר יאמין, אחיו של הנאשם.

בנסיבות אלה, הימנעות המאשימה מהגשת כתב אישום כנגד עופר יאמין והחברה, רק על סמך טענת עופר יאמין, כי החברה שייכת לנאשם מבלי שהוצגה כל ראיה בעניין, והגשת כתב אישום כנגד הנאשם רק על בסיס רישום הבעלות בטאבו, עולה לטעמי כדי אכיפה בררנית וגם מטעם זה יש לזכות את הנאשם בגין המיוחס לו בכתב האישום.

23. נוכח כל האמור לעיל, אני מורה על זיכוי הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ט אייר תש"פ, 13 מאי 2020, במעמד הצדדים

אדנקו סבחת- חיימוביץ, שופטת